

Kohtulahendite kogumik

Kohtuasi C-207/17

Rotho Blaas Srl

versus

Agenzia delle Dogane e dei Monopoli

(eelotsusetaotlus, mille on esitanud Commissione tributaria di primo grado di Bolzano)

Eelotsusetaotlus – Ühine kaubanduspoliitika – Hiina Rahvavabariigist pärit teatud toodete lõplik dumpinguvastane tollimaks – Dumpinguvastane tollimaks, mille Maaailma Kaubandusorganisatsiooni (WTO) vaidluste lahendamise organ tunnistas üldise tolli- ja kaubanduskokkuleppega vastuolus olevaks

Kokkuvõte – Euroopa Kohtu (esimene koda) 18. oktoobri 2018. aasta otsus

1. *Eelotsuse küsimused – Kehtivuse hindamine – Küsimus sellise määruse kehtivuse kohta, mida ei vaidlustatud ELTL artikli 263 alusel – Põhikohtuasjas esitatud kaebus, mille on esitanud äriühing, kellel ei ole ilmselgelt õigust esitada tühistamishagi – Vastuvõetavus*

(ELTL artikli 263 neljas lõik ja artikli 267 punkt b)

2. *Rahvusvahelised lepingud – Maaailma Kaubandusorganisatsiooni (WTO) asutamisleping – GATT 1994 – Võimatus tugineda WTO lepingutele liidu õigusakti seaduslikkuse vaidlustamisel – Erandid – Liidu õigusakt, mille eesmärk on tagada selle täitmine või mis viitab sellele sõnaselgelt ja täpselt – Puudumine*

(1994. aasta üldine tolli- ja kaubanduskokkulepe, VI artikkel; nõukogu määrus nr 91/2009; nõukogu rakendusmäärus nr 924/2012; komisjoni rakendusmäärus 2015/519)

1. Vt otsuse tekst.

(vt punktid 28–41)

2. WTO lepingute osas tuleneb väljakujunenud kohtupraktikast, et oma olemuselt ja ülesehituselt ei kuulu WTO lepingud üldjuhul nende normide hulka, mille alusel on võimalik kontrollida liidu institutsioonide aktide õiguspärasust (vt eelkõige 23. novembri 1999. aasta kohtuotsus Portugal vs. nõukogu, C-149/96, EU:C:1999:574, punkt 47; 1. märtsi 2005. aasta kohtuotsus Van Parys, C-377/02, EU:C:2005:121, punkt 39, ja 4. veebruari 2016. aasta kohtuotsus C & J Clark International ja Puma, C-659/13 ja C-34/14, EU:C:2016:74, punkt 85).

Üksnes kahes eriolukorras, mis tulenevad liidu seadusandja tahtest ise piirata oma tegutsemisruumi WTO eeskirjade kohaldamisel, on Euroopa Kohus möönud, et sõltuvalt olukorrast on liidu kohtu ülesanne kontrollida liidu akti ja selle akti rakendamiseks võetud aktide õiguspärasust WTO lepingute alusel või VLO otsuse alusel, milles tuvastatakse vastuolu nende lepingutega (vt selle kohta 16. juuli 2015. aasta kohtuotsus komisjon vs. Rusal Armenal, C-21/14 P, EU:C:2015:494, punkt 40).

Esiteks on see võimalik juhul, kui liit on soovinud rakendada nende lepingute kontekstis võetud konkreetset kohustust, ja teiseks olukorras, kus asjaomane liidu õigusakt viitab sõnaselgelt samade lepingute konkreetsetele tingimustele (vt 16. juuli 2015. aasta kohtuotsus komisjon *vs.* Rusal Armenal, C-21/14 P, EU:C:2015:494, punkt 41 ning seal viidatud kohtupraktika).

Nimelt tuleb nende kriteeriumide alusel siinses asjas kindlaks määrata, kas vaidlusaluste määruste kehtivust võib analüüsida GATT 1994 VI artikli ja VLO 28. juuli 2011. aasta otsuse alusel.

Mis puudutab esmalt määrust nr 91/2009, mida käsitletakse põhikohtuasjas, siis tuleb märkida, et selles aktis ei viidata otsesõnu GATT 1994 VI artikli konkreetsetele sätetele ega ilmne sellest ka, et nimetatud määrust vastu võttes soovis nõukogu rakendada mingit kindlat kohustust, mis selle lepingu või üldisemalt WTO lepingute raames oli võetud.

Mis puudutab seejärel rakendusmäärusi nr 924/2012 ja 2015/519, siis ehkki need määrused kannavad teatud ulatuses edasi liidu tahet rakendada VLO 28. juuli 2011. aasta otsust, ei saa see asjaolu – võttes arvesse nende olukordade erandlikku laadi, milles WTO-st tulenevate eeskirjade alusel seaduslikkust kontrollitakse, nagu on meenutatud käesoleva kohtuotsuse punktis 47 – olla piisav järeldamiseks, et liit soovis neid määrusi vastu võttes rakendada mõnda konkreetset kohustust, mis oli WTO raames võetud ja mis võiks põhjendada erandit reeglist, et liidu kohtus on võimatu tugineda WTO eeskirjadele ja võimaldada sellel kohtul kontrollida kõnealuste liidu aktide õiguspärasust nende eeskirjade alusel (vt selle kohta 1. märtsi 2005. aasta kohtuotsus *Van Parys*, C-377/02, EU:C:2005:121, punktid 42–48, ja 4. veebruari 2016. aasta kohtuotsus *C & J Clark International ja Puma*, C-659/13 ja C-34/14, EU:C:2016:74, punktid 93–98).

Neil asjaoludel ei saa järeldada, et vaidlusaluste määruste seaduslikkust saaks hinnata GATT 1994 VI artikli või VLO 28. juuli 2011. aasta otsuse alusel.

(vt punktid 44, 47, 50, 52 ja 56)